

Parkolni muszáj...

A közelmúltban a szegedi közgyűlés végére nekidurálta magát, és rendeletet hozott a szabálytalan parkolás főlásolására. Az az autós, aki olyan helyen hagyja a kocsiját, ahol nem volna szabad, számolhat az azal, hogy dolga végeztével hült helyét találja. Futhat utána. És persze, a pénze után is.

Kemény tréfa, de nincs mit tenni. Az összevissza várakozó gépkocsikkal joggal keltenek felháborodást. Nem csupán az okozott kényelmetlenség miatt. Még a fősíftosan álldogáló kocsik is megnehezítik — esetenként lehetlenné teszik — az úttest tisztaságos takarítását.

Hogy a régóta esedékes fegyelmzés rendre szoktatja-e a rakoncátlankodó hazai és külföldi autókat, a jövő dönti el. Be kell azonban lássuk, hogy még ha igen is lesz a válasz, csupán a tüneteket kezeljük. Az igazi bajt, azt, hogy *többen szeretnék a Belvárosba autót eljutni, mint amennyi kocsit ott elfér*, nem orvosoltuk.

Vannak, akik azért kardoskodnak, hogy a Belvárost teljesen zárják el a személyautók elől. Az elgondolás tetszetős, ám alig ha kivihető. A város szívében számos olyan intézmény, hivatal és kereskedés található, amihez mégiscsak el kell jutni valahogy. Még a teherautóknak is.

lénseget vagyunk hajlandók elviseini a Belvárosban. És persze azt is, hogy mennyi és milyen pénzeket tudunk összekotorni erre a célra. Nem árt megfontolni azt sem, hogy nincsenek-e olyan üzletek, raktárak, irodák a Belvárosban, amelyeket könnyebben megközelítható helyre lehetne esetleg telepíteni? Meg kellene vizsgálni, hogy az előnyös belvárosi helyért cserébe a kereskedelem milyen részt tudna vállalni a parkolási gondok enyhítésében? Az sem elképzelhetetlen, hogy a látogatók részére a

Belvároson kívül épüljön

parkoló, ahonnan sűrűn közlekedő kisbuszokon — kedvezményesen (ingyen?) — jöhetnének be a városközpontba. Bent pedig korlátozni kellene a parkolási időt, és olyan civilizált parkolási díjbeszedési rendszert kellene bevezetni, ami szavatolja, hogy a pénzek tényleg be is folyjanak. Az önkormányzat zsebébe tudniillik...

Az sem volna baj, ha kevesebben használnák az autót, és nem riadnának vissza pár száz méteres gyaloglástól. Olcsóbb sem a villamos, sem a benzin nem lesz... De a parkolási díj sem csökkenthet. Sőt!

Meg lehet, meg kell változtassuk a vásárlási szokásainkat is. A város szélén épülő bevásárlóközpontok előnye éppen az, hogy minden egy helyen megkapható, a parkolás ingyenes, és a nehéz csomagokat a bevásárlókocsin az autógig toltatjuk. Aki itt vásárol, pénzt és időt takarít meg.

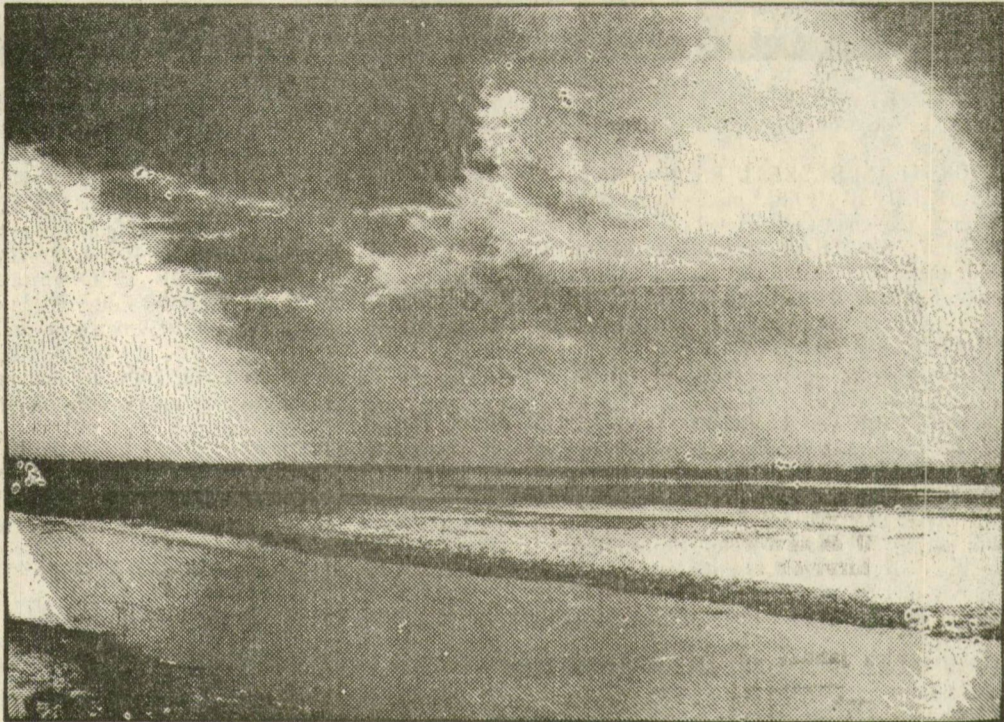
Az ilyen és ehhez hasonló lehetőségek együttes mérlegelése, és átfogó, rövidebb és hosszabb távú terv elkészítése most már

nem halogatható tovább

Szegeden. De addig is: új épület emelésére, átalakítására ne adjon a hatóság több engedélyt, csak abban az esetben, ha az azt használók gépkocsijainak elhelyezése megnyugtatóan megoldott. Ezt különben az országos építési szabályzat eddig is előírta. Csak hát, ugye, kiskapuk mindig voltak...

Az új önkormányzatot mulik tud-e, mer-e végre a sarkára állni, és józan megfontolással cselekedni, reális megoldási javaslatokkal előállni. Hiszen már olyan építetők is akadnak, akik hajlandók lennének hozzájárulni valamiféle, belátható időn belül megvalósítható megoldáshoz. Persze, csak akkor, ha az önkormányzattól számon kérhető ígéretet és... parkolóhelyet kapnának. **Hamarosan!**

Borvendég Béla

Fagyos madárélet a Fehér-tavon...

Szép derűs, napos téli nap — egy egész nagy tenger változott itt egyszerre fagyos, zörgő, dermedt pillanattá. A tavakon páncél, csak a zsilipnél csordogál élő, habos víz. Azúr, türkiz, smaragd színeiben csillog a jégmadár, jöttünkre tovasurrant, de éles futtje viszakanyarodik újra az apró halacszkák reményhabos vízfoltjához. Óvatosan lépdelünk a csatorna kopogós jégén, hiszen *bárholt előfordulhat váratlan vízföltörés, itt, az őszi medrében, s ott am vékony, szakadós a jégverem* Emlékszem, gyermekkoromban — alighanem 1953 januárjában — Csányi nevű szatymazi gazda boklászott erre, s beszakadt alatta a jég. Vagy két héttig volt alatta, s csak olvadáskor, a vadvizektől földuzzadt rezervátumban fogták ki holttestét.

A fakóra dermedt nádas felett fehér ragadozó imboilyok, csak a szárnya hőgye feketélik. *Kékes rétihéja.* Ez a mi mősztokott, itteni rétihéjánk, „aki” főlváltja a szép aranyló fejű, költő rétihéjánkat. Lebeg-libeg a kiscseke barázdái fölött, múltkoriban arrafelé láttam egy kis fogolymadár csapatot.

Ebben a fagyos délelőttben halkul a madárélet, a legkisebb lélegzetvétel is párásan nehezedik nádra, fűzokorra, bogáncsra. Eltűntek a nagy fenyőrigó-csapatok is innen, már a szegedi madárcezesnyefák fölött szárnyalnak, s „foltozzák” a polgárok kalapjait. Szép színezett, öreg szürkegém száll a vetésre, már csak a pocokvadászatban bizhat táplálékilag. A Madárvárta felé igyekszünk, tüzenél melegedni, naplót írni... A kishid gyékényesében barkós cinegék üvegcsengői köszöntenek, s a nádvádogok jurtakazlai simunnak a tájba. A szelűkből világoskék hátú vándorsólyom emelkedik, karmai közt cipeli zsákmányát, az utolsó fehér galambomat. Decemberben még öten voltak, a madárvárta padlásán találtak otthont a „vadócok”, s elég volt nekik hente három-négy csó kukorica.

Ideszoktak, megszélidültek, s aztán lassan fogytak, míg ma az utolsó is a sólyomé lett... nem „kell”, már etetni, az egereknek hagyom a tartalékot... hát ha így hagynak a matracokból valamennyit tavaszra...

Kopognak az ablakon, halór köszön be, s egy furcsa gyűrűt ad át. Ő is kapta, talán nem is madárgyűrű? Parázslik a tűz, fogy a füst és a szó, csukódik az ajtó.

Végtelen a csend, fagyos a madárélet a tavon... fehér galambomra gondolok... s a tavaszi selyemfüvű noébarkára! Nem jó ma galambnak lenni olajággal, jobb a cinegének... Sűrű gyékényesben csilingelve... hiába, remeteélet ez a madárélet, legalábbis ilyen tájt, fagyos januárban, itt, a Fehér-tavon. (Somogyi Károlyné felvétele)

Csizmazia György

Nincs visszaút

Kilenc hónappal ezelőtt még csak sejt voltam. Majd lett belőlem kettő, négy, nyolc és szedercsira. Testem lett, mindenféle nyulványok álltak ki belőle. Két kezem és két lábam. Önfelédten úszkáltam a magzatvízben. Bára kilenc hónap alatt sokféle hatás ért még idebent is. Fejecskémet sokszor megütötte az idegességtől remegő gyomor, s a vér adrenalin szintje is sokszor magas volt. Egy-egy utcai séta alkalmával csak úgy áramlott be a sok méreg a köldökzsínóromon keresztül. Végül megszoktam azt az idegességet is, amelyet minden hétvége és hóvége előtt kaptam az áremelésektől való rettegésektől.

Végre elérkezett a kilencedik hónap is. Izgatottan készülődöm, fészkelődöm. Már mehetnék van, elegem van a bezártságból. S felvirrad a nagy nap. Gyöngéd lökések hatására úgy döntök, hogy elindulok. Kifelé egy felirat tűnik a szemembe: *A méhszájtól való távozás után nem fogadunk el reklamációt!*

Kicsi szívem összeszorul, de mások tovább, magam után húzva köldökzsínóromat. A végső cél előtt újabb felirat: *Ki itt kilépsz, hagyj fel minden reménnyel! Megrettenek, de azért kinéznek a lyukon.*

Mit látok? Egy pesszista nemzetet, melynek felszabadult mosolya görcsös vigyorgássá, majd mára torz vicorgássá alakult át. Szabad embereket, kiket a mindennapi élet gondjai mázsás súlyokkal láncolnak le. Szüntelen ár-emelés, bérstop, infláció. Idéig rossz volt, most na gyon rossz, de lesz még ennél rosszabb is.

Takács Viktor

Táblarend

Fél éve találkozhattunk az első, új rendszámokkal el látott gépkocsikkal. A táblák tetszetősek, rendőrszemmél nézve szemrevalóak, hiszen nagyobbak, olvashatóbbak. Megszűnt, legalábbis azt hittük, az állami gépkocsikat megillető megkülönböztető jelzés. Az utóbbi időben azonban a hárombetű — három szám különböző változatain túl egybetűs és ötszámjegyes variációkat is felfedezhetünk.

Mint azt a Csongrád Megyei Közlekedési Felügyeletnél megtudhattuk, az átlagostól eltérő rendszámmal a P jelzésű, próbára bocsátott, a V jelzésű vámjeljegyzéses gépkocsik közlekednek ideiglenesen. Az X-A jelzés az XX-et váltja fel, azaz a berautókat jelöli.

A hárombetűs — háromszámjegyes rendszámotáblák esetében továbbra is kérhető az egyéni kombináció, ám azért a 650 forintos alapáron túl 10 ezer forintot kell fizetnie az igénylőnek.

A gépkocsi-tulajdonosok körében — úgy tűnik — divattá, státusszimbólummá vált az új rendszámotábla, ezért a gyártásukkal megbízott kft. alig győzi a megrendelések teljesítését.

Január 31-ig, információink szerint, a rendszámotáblák ára nem változik.

V. I.

Autó a jeges bádogtetőn

„Nem lesz gondja, ha a kocsiját a tetőn tartja!” Hogy kerül az autó a tetőre? Felment: az ára. A parkolási gondok elől menekült fel. A gépkocsitolvajok sem vihetik el így egykönnyen. Praktikus, a remélt benzinárcsökkenésig javallt megoldás. Korábban erős fiatal emberek — látens környezetvédők — bosszantották ilyesmivel a Trabantok tulajdonosait. A poroló betonoszlopok közé, vagy masszív pingpongasztalok közé pakolja a kétüteműket. Látható, a hiányzó parkolóházak mellett a demonstrációk is elkönyvelhető reklámnak sem utolsó ötletről van itt szó. (Somogyi Károlyné felvétele)

T Sz. I.